

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Δεκεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 49

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IB. (Συνέχεια.)

ΠΡΟΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ

Ἐξεκίνησαν πάλιν, καὶ περὶ τὴν ἑκτην ὥραν ἔφθασαν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ὀρενόκου.

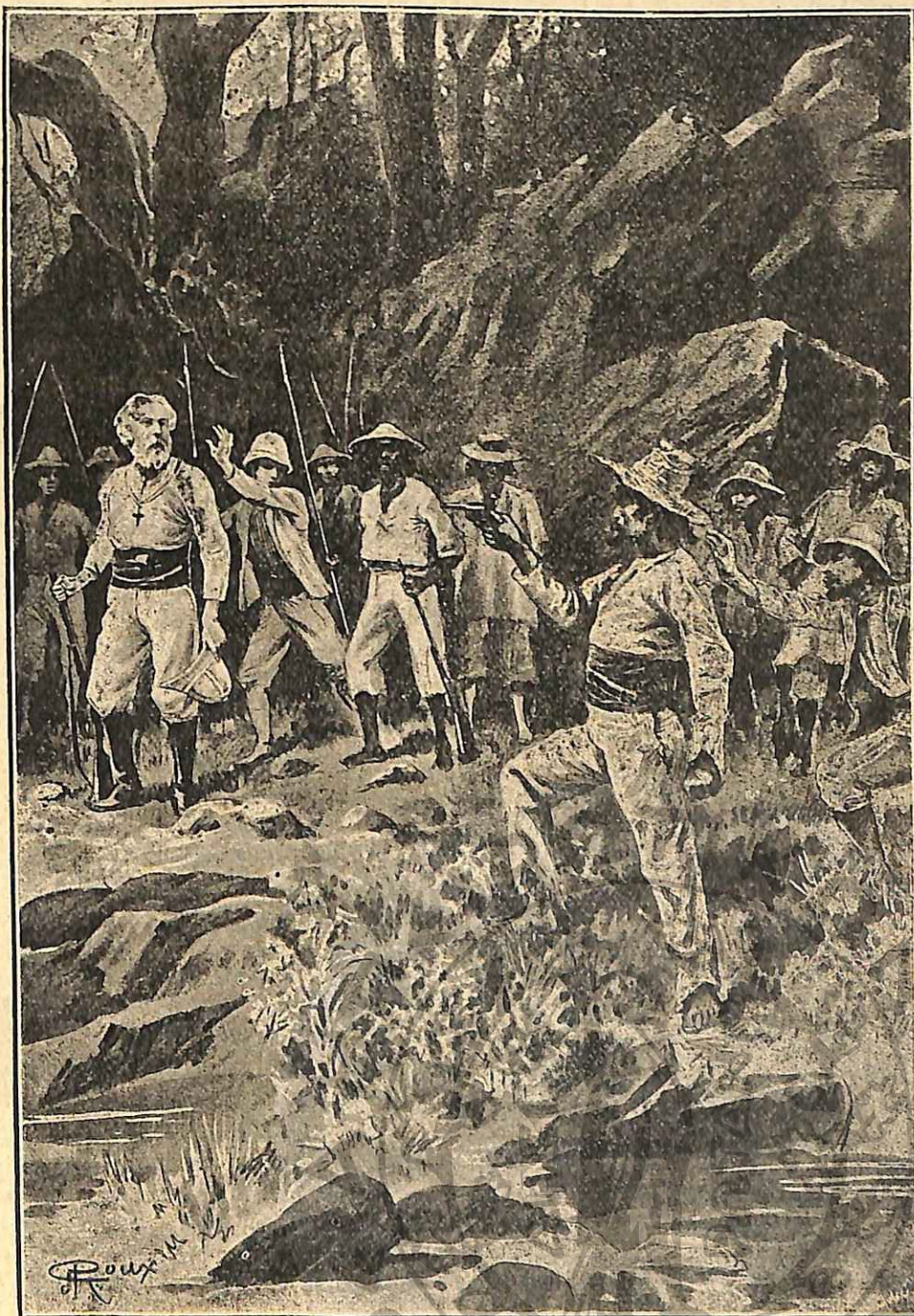
Τὸ μέρος ἐφαίνετο καθολικῶς ἐρημον. Οὔτε πλοιάριον, οὔτε κουριάρα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, καὶ τὰ πλοιάρια τῶν ταξειδιωτῶν θὰ εἶχον σταματήσει, τουλάχιστον πεντήκοντα χιλιόμετρα πάρα κάτω.

Τὰ πεντήκοντα ταῦτα χιλιόμετρα οἱ Γουαχαρίβοι, ἂν εἶχον τὸν ζήλον τοῦ ἀρχηγοῦ των, θὰ ἠδύναντο νὰ τα διανύσουν ἐντὸς τῆς νυκτός, καὶ νὰ φθάσουν τὴν αὐγὴν παρὰ τὸ βουνὸν Μωνουάρ. Κίνδυνος παραπλανήσεως δὲν ὑπῆρχε, διότι ἤρκει νὰκολούθησιν τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τὰ πεζηραμένα παραπόταμα τοῦ ὁποίου οὐδὲν πρόσκομμα θὰ παρῆχον.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης οὔτε κἀν ἡρώτησε τοὺς Ἰνδοὺς τοῦ ἂν ἤθελαν νὰναλάβουν τοιοῦτον ἀγῶνα Ἠγέρθη καὶ προηγέθη. Πεζοὶ καὶ ἵππεῖς τον ἠκολούθησαν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, οἱ Γουαχαρίβοι διέβησαν διὰ περάματος τὸν παραπόταμον Κρίσσον—οὕτως ὀνομασθέντα πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Βενεζουελιανῆς Δημοκρατίας. Ἐπὶ ἀνεφέλου ὀρίζοντος, ὁ ἥλιος εἶχε δύση. Οἱ ἄστεριμοί, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ λάμπουν, θὰ ὠχρίων μετ' ἐλίγον πρὸ τῆς ἀνατελλούσης πανσελήνου.

Βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ φωτὸς τούτου, οἱ Γουαχαρίβοι διήνυσαν μέγα διάστημα καὶ μὲ πολλὴν ταχύτητα. Κάτωθεν τῶν ἀποκρήμνων ὀχθῶν τοῦ Ὀρενόκου, — ὁ ὁποῖος ἐδῶ, παρὰ τὰς πηγὰς του, εἶνε στενός, — ἡ κοίτη ἐφράσσετο ἀπὸ βράχους, ὥστε ὁ διάπλους θὰ ἦτο ἀδύνατος καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τῶν βροχῶν. Ἀλλῶς τε νερὸν ὁ ποταμὸς ἐδῶ ἔχει πάντοτε ὀλίγον, καὶ μόνον πέραν τοῦ βουνοῦ Φερδινάνδος Λεσσέψ, τὸ βάθος του ἀρχίζει βαθμὴδὸν ναύξάνη, χάρις εἰς

« Καὶ προτεῖνα: τὸ ρεθόλθερ, ἡτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ. » (Σελ. 391, στήλ. α'.)

τὰ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν παραποτάμια.

Ὅταν ἔγινε πάλιν ἡμέρα, περὶ τὴν πέμπτην πρωΐνῃν ὥραν, ὁ Πάτερ Ἐσπε-

ράννης εἶχε φθάσῃ εἰς ἓνα ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ, περὶ τὰ δώδεκα χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ Τορρίδα. Ἐν-

τὸς τριῶν ὥρων, θὰ ἡδύνατο πλέον νὰ συναντήσῃ τὸν Πάτερσιν καὶ τοὺς αὐτάς, οἱ ὅποιοι εἶχαν μείνῃ πρὸς φύλαξιν τῶν πλοιαρίων. Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ ἐφαίνετο πρὸς δυσμάς, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὁρεινίου.

Ἄν οἱ Κουίβιν εἶχαν κατέλθῃ τῶντι εἰς τὸ Μωνουάρ, βαδίσαντες κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, εὐρίσκοντο ἀρὰ γε ἀκόμη ἐκεῖ, ἢ μήπως, ἂν οὐ ἐλεηλάτησαν καὶ κατέστρεψαν τὰ πλοιαρία, ἐτρέψαν πάλιν πρὸς τὰς πεδιάδας; . . . Τίς εἶδε, μήπως ὁ Ἀλφανίξ δὲν ἐπεχείρησε τότε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του, νὰ ἐπιστρέψῃ δηλαδὴ εἰς τὰ δυτικά της Βενεζουέλας, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους; . . .

Ἐπεριπάτησαν ἀκόμη μίαν ὥραν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης δὲν εἶχε βέβαια σκοπὸν νὰ σταθμεύσῃ, ἂν δὲν ἐφθάνεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Τορρίδα. Ἀλλὰ τὴν ἔκταν πρῶτῃν ὥραν συνέβη τὸ ἐξῆς.

Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς προηγείτο τοῦ στρατεύματος περὶ τὰ πεντήκοντα βήματα, βαδίζων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, τὴν ὁποίαν πολλάκις εἶχε διατρέξῃ μετὰ τοῦ πατρός του. Κατεγίνετο νάνακαλύπτῃ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τῶν Κουίβιν, ὅταν ἐξάφνιαν τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ κάτω, καὶ νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν. . . Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, κατέκειτο ἀνθρώπων τις ἀκίνητος, κοιμώμενος ἢ νεκρός.

Ἀκούσας τὴν κραυγὴν τοῦ Γκόμου, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης διηύθυνε τὸν ἵππον τοῦ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ καλπάζας, ἐφθασε μετ' ὀλίγον τὸν μικρὸν Ἰνδόν.

— Αὐτὸς εἶνε! . . . αὐτός! ἐφώναξε τὸ παιδίον.

— Ποῖός; ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης. Ἀφίππευσεν κ' ἐπλησίασε τὸν ἄνθρωπον. . .

— Ὁ λοχίας . . . ὁ λοχίας Μαρσιάλης! . . . ἀνέκραξεν.

Ὁ γηραιὸς στρατιώτης κατέκειτο αἰμόφυρτος, πληγωμένος εἰς τὸ στήθος ἀπὸ σφαῖραν. . .

— Μαρσιάλη! . . . Μαρσιάλη! . . . ἔπα νελάμβανεν ὁ ἱεραπόστολος, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποῦ ἐξήρχοντο ἄφθονα δάκρυα.

Καὶ ἀνεγείρας τὸν δυστυχῆ, ἐπλησίασε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν του, προσπαθῶν νάνακαλύψῃ ἴχνος ἀναπνοῆς. Ἐπειτα ἠκούσθη λέγων:

— Ζῆ! . . . ζῆ! . . .

Τῶντι ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἀνέπνεεν ἀσθενῶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ βραχίων του ἀνυψώθη, καὶ πάλιν κατέπεσεν ἀδρανῆς. Ἐπειτα οἱ ὀφθαλμοὶ του διηνοίχθησαν, καὶ τὸ βλέμμα του ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον διηυθύνθη πρὸς τὸν ἱεραπόστολον. . .

— Σεῖς! . . . ὁ συνταγματάρχης μου! . . . Ἐκεῖ—κάτω . . . ὁ Ἀλφανίξ! . . .

Καὶ ἀποπερνώτας μετὰ σπασμωδικὰ κινήματα τὴν φράσιν ταύτην κατέπεσεν ἀναίσθητος.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἠγέρθη, κατεχόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου συγκινήσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰδεῶν συγκεχυμένων καὶ ἀντιμαχόμενων. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐδῶ. . . τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ἐποῖον συνώδευεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρός του καὶ τὸ ὅπου δὲν εὐρίσκετο πλέον μαζί του. . . καὶ οἱ δύο εἰς τὰς μεμαρυσμένας αὐτὰς χώρας τῆς Βενεζουέλας. . . Ποῖος λοιπὸν θὰ τῷ ἐδίδο τὴν ἐξηγήσιν τῶν πραγμάτων ἀνέξηγῆτων, ἐὰν ὁ δυστυχὴς ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ; . . . Ὁχι! δὲν θὰ πέθνησκε! . . .

Ὁ ἱεραπόστολος θὰ τὸν ἐσώζεν ἀκόμη μίαν φοράν. ὅπως τὸν εἶχεν ἤδη σῶσιν καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. . .

Κατὰ διαταγὴν του, ἐπλησίασεν ἐν ἀπὸ τὰ φορητὰ ἀμάξια, καὶ ἐτοποθετήθη ἐπ' αὐτοῦ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐπάνω εἰς στρώμα χόρτου. Δὲν ἤνοιξεν οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς οὔτε τὸ στόμα. Ἀλλὰ μία ἀσθενὴς πνοὴ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ὠχρά του χεῖλη.

Ἡ πορεία ἐξηκολούθησεν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἔπνευσε πλησίον τοῦ ἀμαξίου ὅπου ἀνεπαύετο ὁ γηραιὸς συμπολεμιστὴς του, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισε μετὰ τὸς μακρὸν χωρισμὸν. . . ὁ λοχίας του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφίσχῃ πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν Βρεττανίαν, ὅθεν ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἐφυγε σκοπεύων νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ. . . Καὶ τὸν ἐπανεβλεπεν ἐκεῖ. . . εἰς τὴν ἐρημίαν. . . πληγωμένον μετὰ σφαῖραν. . . καὶ ἴσως διὰ χειρὸς τοῦ Ἀλφανίξ. . .

— Ὡστε λοιπὸν, ἐσυλλογίζετο, ὁ Γκόμος δὲν ἐσφαλλεν, ὅταν ὠμίλει περὶ λοχίου Μαρσιάλῃ. . . Ἀλλὰ τί ἤθελε νὰ εἰπῇ; . . . Τὸ παιδί ἐκεῖνο. . . ὁ υἱὸς που ἀναζητεῖ τὸν πατέρα του. . . Ὑἱός; . . .

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρὸν Ἰνδόν ὁ ὁποῖος ἤρχετο πλησίον του:

— Μοῦ εἶπες ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς δὲν ἦλθε μόνος. . . Εἶχε μαζί του καὶ ἓνα παιδί; . . .

— Μάλιστα. . . τὸν φίλον μου Παῦλον. . .

— Καὶ οἱ δύο τοὺς ἐπήγαγιναν 'στὴν Σάντα-Ζουάνα;

— Μάλιστα. . . γὰρ νὰ εὔρουν τὸν συνταγματάρχην Κερμὼρ. . .

— Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου; . . .

— Μάλιστα. . . υἱὸς του.

Ἐνώπιον τῶν ἀπαντήσεων τούτων, τῶν τόσῳ σταθερῶν, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του νὰ πάλῃ μέχρι διαρρήξεως. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ, εἰμὴ νὰ περιμεῖνῃ; . . . Ἰσως τὸ μυστήριον θὰ ἐφωτίζετο ἐντὸς τῆς ἡμέρας. . .

Νὰ κτυπήσουν τοὺς Κουίβας ἂν τοὺς

συνήντων παρὰ τὸ βουνὸν Μωνουάρ, — καὶ αἱ ὀλίγαι λέξεις, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐβεβαίωσαν ὅτι ὁ Ἀλφανίξ εὐρίσκετο ἐκεῖ, — νάποσάσουν ἀπὸ τὰς χειρὰς των τοὺς αἰχμαλώτους, τὰ πάντα τῶρα ἔτεινον πρὸς τοῦτο.

Οἱ Γουαχαρίβοι ἐπροχώρησαν, μετὰ βῆμα ἐσπευσμένον, καὶ τὰ ἀμάξια ἐμείναν ὀπίσω μετὰ φρουρὰν ἐπαρκῆ. Ὀλίγον πρὸ τῆς ὁδοῦ ὥρας, ἐσταμάτησαν, φθάσαντες εἰς εὐρύχωρον ἐξαίθραν, ὅπισθεν ἐνὸς ἀγκῶνος τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπέναντι, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁχθὴν, ὑψοῦτο τὸ βουνὸν Μωνουάρ. Κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ψυχῇ. Εἰς τὸν Ὁρεινόν οὔτε μία λῆμμος.

Παρὰ τὸν ἀγκῶνα, ὑψοῦτο καθέτως στήλη καπνοῦ, διότι ἄνεμος δὲν ἐφύσα διόλου. Ἀρα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐγίνετο κάποια κατασκήνωσις, εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα περίπου μέτρων καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁδοῦ τοῦ Τορρίδα.

Θὰ ἦτο τὸ στρατοπέδον τῶν Κουίβιν, — ἀλλ' ἔπρεπε πρῶτα νὰ βεβαιωθῇ.

Μερικοὶ Γουαχαρίβοι ἐπροχώρησαν ἔρποντες διὰ τῶν θάμνων, καὶ μετὰ τρία λεπτά ἐπαγγέλλον βεβαιούντες ὅτι ἐκεῖ ἦτο τῶντι τὸ λημέρι τοῦ Ἀλφανίξ.

Τὸ στρατεύμα τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη συνεκεντρώθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἐξαίθρας, τὰ ἀμάξια κατέφθασαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ φέρον τὸν λοχίαν Μαρσιάλῃν ἐτοποθετήθη εἰς τὸ κέντρον.

Ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ τραυματίου δὲν ἐχειροτερεύεσεν, ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ διέταξε τὰ τῆς μάχης. Ἐπρεπε νὰ προχωρήσουν σιγὰ, νὰ περικυκλώσουν τοὺς Κουίβας, νὰ ἐπιέσουν κατ' αὐτῶν αἰφνιδίως καὶ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσουν μέχρις ἐνός.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἀντήχησαν κραυγαὶ τρομεραὶ, καὶ συγχρόνως πυροβολισμοί.

Οἱ Γουαχαρίβοι ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Ἀλφανίξ, πρὶν προφθάσῃ αὐτὸς νὰ τεθῇ εἰς ἄμυναν. Ἄν δὲν ὑπερείχον κατὰ τὸν ἀριθμὸν, οἱ Γουαχαρίβοι ἦσαν καλλίον ὠπλισμένοι καὶ εἶχον καλλίτερον ἀρχηγὸν ἀπὸ τοὺς Κουίβας.

Τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα εἶχεν ὁ Ἰσπανός, προήρχοντο ἐκ τῆς λεηλασίας τῶν πλοιαρίων, — μερικά ρεβόλβερ, ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν, καθὼς καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἤρπασαν ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἡ μάχη λοιπὸν δὲν θὰ ἦτο μακρά. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ συμμορία προσεδίθη αἰφνιδίως, ἐνίκηθη. Ὅθεν οἱ περισσώτεροι τῶν Κουίβιν, μετ' ἀσθενῆ ἀντίστασιν, ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των. Ἀλλοὶ ὤρμησαν πρὸς τὸ δάσος, ἄλλοι ἐφυγαν πρὸς τὸν ποταμὸν, οἱ περισσώτεροι πληγωμένοι θανάσιμος.

Συγχρόνως, ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν, ὁ

Γερμινός Πατέρν, ὁ Βαλδέξ, ὁ Πάρσαλ καὶ οἱ ναῦται, ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν Κουίβιν, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐφύλαττον.

Πρῶτος ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς ὁ Γκόμος, κραυγάζων: — Σάντα-Ζουάνα! . . . Σάντα-Ζουάνα!

Ὅλη ἡ δρᾶσις περιωρίσθη ἐπομένως ἐντὸς τοῦ στρατοπέδου. Ἐκεῖ, ὁ Ἀλφανίξ, οἱ δραπεταὶ τῆς Καϋέννης καὶ μερικοὶ Κουίβιν ἡμύοντο διὰ πολυκρότων. Ἐκ τούτων πολλοὶ Γουαχαρίβοι ἐπληγώθησαν, ἀλλ' ἔχι σοβαρῶς.

Τότε ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐθέσθη ἐφορμῶν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐμίλου, ὁ ὁποῖος περικύκλωνε τὸν Ἀλφανίξ.

Ὁ Παῦλος Κερμὼρ ἠσθάνθη ἀκατανίκητον ἔλξιν πρὸς τὸν ἱεραπόστολον καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πλησίον του, ἀλλ' ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν τὸν ἐκράτησε. . .

Ὁ Ἀλφανίξ, ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κουίβιν, τῶν ὁποίων μόνον αἱ φωναὶ ἠκούοντο μακρόθεν, ἀνθίστατο ἀκόμη. Ἀλλὰ δύο τῶν συντρόφων του, — δραπεταὶ κατὰδικοι ὡς αὐτός, — ἐφρονέθησαν πλησίον του.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης εὐρίσθη ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Ἰσπανοῦ καί, δι' ἐνός νεύματος, ἐσταμάτησε τοὺς Γουαχαρίβους, οἱ ὁποῖοι ἤδη τὸν περικύκλωναν.

Ὁ Ἀλφανίξ ὀπισθοχώρησε πρὸς τὴν ὁχθὴν τοῦ ρίου, κρατῶν ρεβόλβερ μετὰ πολλὰ ἀκόμη φασίγγια.

Ἐγίνε σιγὴ. ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀντήχησεν ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη:

— Ἀλφανίξ! . . . εἰμι ἐγώ! . . . εἶπε.

— Ὁ ἱεραπόστολος τῆς Σάντα-Ζουάνας! ἀνέκραξεν ὁ Ἰσπανός.

Καὶ προτείνας τὸ ρεβόλβερ, ἠτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ, ὅταν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν τῷ ἔδραξε τὴν χεῖρα, καὶ ἡ σφαῖρα ἐχάθη μακράν.

— Ναί, Ἀλφανίξ. . . ὁ ἱεραπόστολος τῆς Σάντα-Ζουάνας. . . ἀλλὰ καὶ ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ! . . .

Ὁ Ἀλφανίξ, ἰδὼν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν τὸν Παῦλον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου, τὸν ἐσκόπευσε. . .

Ἀλλὰ πρὶν πυροβολήσῃ, ἀντήχησεν ἐκπυροκρότησις, καὶ ὁ κακοῦργος ἐπέσε κτυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ ἀμάξιόν, τὸ ὁποῖον μετέφερε τὸν λοχίαν Μαρσιάλῃν, ἐφθασεν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ἡ Παυλίνα ἐφρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ. . . Τὸν ἔλεγε πατέρα της. . .

Οὗτος, μὴ δυνάμενος νάναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ἰδῆν, ἐπανελάμβανε:

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω υἱόν!

Τότε ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς ὑπηγέρθη,

καὶ τείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Παυλίαν, εἶπε:

— Ὁχι, συνταγματάρχα μου. . . εἴχατε ὅμως μίαν κόρην. . . καὶ νὰ τὴν! (Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΧΙΟΝΙΣΤΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΕΤΕ τὴν μικρὰν μου φίλην Σοφίαν. Ἐλαβὰ τὴν τιμὴν νὰ σας τὴν συστήσω πρὸ δύο μηνῶν, ὅταν σας ὠμίλησα περὶ τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐφύγετο πρὸς τὸ νεογέννητον ἀδελφάκι της. Καὶ λέγω ἐφ' ἐμοῦ, διότι τῶρα πλέον ἡ Σοφία ἐδιορθώθη, ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της, καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς μένει ἡσυχος εἰς τὴν κούνιαν του.

Τὸ ἡκούσα καὶ το εἶδα μ' εὐχαρίστησιν προχθές, πού ἐπῆγα πάλιν εἰς τὸ σπίτι της Ἀλλ' ὅτι μ' ἐξέπληξεν, ἦτο ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ Σοφία ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν μου. Δηλαδὴ δὲν ἐτρεξε καθόλου, διότι δὲν ἠμποροῦσε, φαίνεται, νὰ τρέξῃ. Ἐπροχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ, κοῦτσα-κοῦτσα, καὶ εἰς κάθε βῆμα ἐθάγκανε τὸ χεῖλός της μ' ἓνα χαρακτηριστικὸν μορφασμὸν, ὁ ὁποῖος ἐξήληφε τὸ μυστήριον της Προφανῶς ἐπονοῦσε.

— Τί εἶχες; τῆς εἶπα· σὲ στενεύουν τὰ καινούργια παπούτσια;

— Ὁχι, κύριε Φαίδων! ἀπήντησε μετὰ θρηνηδὸς ὕψος· τῶρα με στενεύουν καὶ τὰ παλὰ. . . γιὰ τὰ πόδια μου ἐφούσκουσιν τόσοσος. . .

— Ἀπὸ χιονίστρεις;

Ἡ Σοφία κατένευσε περιαλγῆς. Καὶ μετ' ὀλίγον, ἂν ἐκάθησεν:

— Ἀχ, τί ὑποφέρω! . . . εἶπε· κάθε χρόνον, μόλις πατήσῃ ὁ χεῖμων, θάρχισουν ἡ χιονίστρεις μου, χέρια καὶ πόδια, καὶ δὲν θὰ τελειώσουν παρὰ τὴν ἀνοιξί.

Ὅλη τὴν ἡμέρα μοῦ ποιοῦν, ἀλλὰ τὸ πρῶν καὶ τὸ βράδυ, εἶνε κάτι τι ἀνυπόφορον. . . Ποῦ νὰ βάλω παπούτσια, πού νὰ γράψω, πού νὰ χορεύω, πού νὰ ἐβγῶ περὶπατοῦ! Ὅλα με γίλια βάσανα. Ἀς παῇ 'στὸ καλὸ κι' αὐτὸς ὁ χεῖμων! Σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν μ'ἀρέσει καθόλου. . .

— Γιὰ τὰς χιονίστρεις; εἶπα. Ἐ, μὰ κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ καλὰ της καὶ τὰ κακά της.

Ἐμείναμεν ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλοί. Ἐσκεπτόμην, ὅτι αὐταὶ αἱ χιονίστρεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας τόσα παιδιὰ ὑποφέρουν, εἶνε τὸ ἐμβλημα τῶν μικρῶν ἐνοχλήσεων, τὰς ὁποίας παρέχει καὶ ὁ καλὸς χεῖμων. Καὶ ἐσκεπτόμην ἀκόμη, ὅτι οἱ φίλοι μου

τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος, — τοὺς ἐνθυμίσθη, — οἱ ὁποῖοι ἦσαν τόσον ἐνθουσιασμένοι μετὰ τὰ καλὰ τοῦ χειμῶνος, ἐξέλασαν ἀρκετὰ δυσάρεστα πράγματα, παρὰδείγματα χάριν τὴν βραδυὴν παγερότητα τοῦ κρεββατιοῦ (τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμενοι πολλοὶ ἀναβάλλοντες ἔσον εἰμποροῦν τὴν κατάκλισιν των. . .) τὴν ἀνατριχίλαν τοῦ πρωῒνου λουτροῦ, τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης, τὸ κοκκίλιασμα τῶν χειρῶν, τὰ σινάγια, τὰ κρυολογήματα, καὶ ἄλλα ἀναριθμήτα. Νομίζω ὅμως ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἐνθυμηθῇ κανεὶς, καὶ τὰς χιονίστρεις ἀκόμη, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν του ἀρέσει ὁ χεῖμων, διότι αὐτὸ θὰ ἦτο ἀχαριστία. . . Ἐπιτέλους κάθε κακὸν πολυμεῖται μετὰ τὸν ἱατρικόν του, καὶ ἐν ἐλλείψει ἄλλου, ὑπάρχει ἐν ἱατρικῶν μετὰ θυμᾶσια ἀποτελέσματα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὑπομονή.

— Ἀλήθεια, κύριε Φαίδων, μοῦ εἶπεν ἕξαινα ἡ Σοφία· μήπως ξεύρετε κανένα γιαντρικὸ γιὰ τὰς χιονίστρεις;

— Ξεύρω ἓνα, ἀλλὰ εἶνε λιγὰκι δύσκολο. . . δὲν βρίσκειται τῶρα. . .

— Μπᾶ! θὰ χαλάσω τὸν κόσμον νὰ το εὔρω! . . . πῆτε το!

— Νά, τὸ Μαγιόνερο;

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Μαγιόνερο;

— Νερὸ τοῦ Μαγιοῦ. Ἀπὸ τῆς βροχῆς που πίπτει τὸ Μάη, θὰ πάρῃς λιγὰκι, θάλειψῃς τὰς χιονίστρεις σου καὶ θὰ σου περάσουν ἀμέσως.

Ἡ Σοφία ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μὰ ἂν εἶνε νὰ περιμένω ὡς τὸ Μάη, εἶπεν, ἡ χιονίστρεις θὰ μου περάσουν καὶ μόνες τους.

— Αὐτὸ ἀκριβὲς ἤθελα νὰ εἰπῶ.

Πῶς σας φαίνεται τὸ ἱατρικὸν αὐτὸ που συνιστᾷ διὰ τὰς χιονίστρεις ἡ σοφία τοῦ λαοῦ; Δὲν μαρτυρεῖ εὐφυέστατα τὴν ματαιότητά παντὸς ἄλλου; Καὶ δὲν εἶνε ἄξιον νὰ περάσῃ εἰς τὰ Γυμναστικά τοῦ κινέζου Λι- Χι- Λι- Χάν;

Σὰς ἀσπάζομαι.

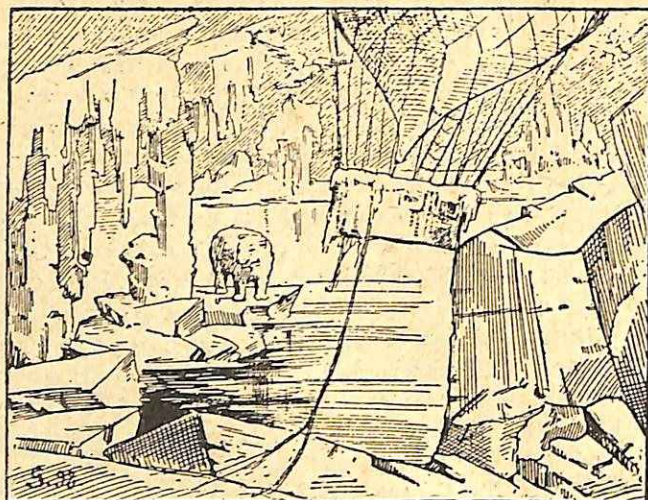
ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝ ΕΙΧΑΝ ΦΩΝΗ Τ' ΑΝΘΗ...

Ἐκεῖ, 'στὸ μυριανθόσπαρτο λειβάδι, Χαρὰ μονάχα νιώθει νὰ φτερόνη. Ὁλόχαρο βοσκάει τὸ κοπάδι, Κι' ἀπ' τ' ἀνθὲς δῶθε κεῖθ' το γυμνόνει. Γέρνει ὁ βοσκὸς 'στὸν ἴσκιον πέρα, Τὴ φύσιν που γελάει ἀντικρύζει, Καὶ γύρω ἡ μαγεμένη του φλογέρα Ἐνα σκοπὸν χαροῦμένο σκορπίζει.

Μὰ τάνθη που τὰ πρόβατα σπαράζουν Καὶ μετὰ βουβὴ λαχάρα ξεψυχοῦνε, Τάχα φωνὴ ἂν εἶχαν νὰ φωνάζουν, Τὸν πόνο τους τριγύρω νὰ ἀκοποῦνε, Δὲν εἴδωλες δόλωμαυρο νάπλουν, Ἡ λύπη τὸ πικρὸν τῆς τὸ σκοτάδι, Καὶ τῆς χαρ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

«Ήτο μίαν φοράν κι' έναν κοιρόν ένα ανθρώγυνο. Παιδιά δὲν εἶχαν. Δὲν ἦσαν πλοῦσιοι· ἀλλὰ οὕτε καὶ πτωχοί. Εἶχαν τὸ δικό των καὶ ἡμποροῦσαν νὰ ζήσουν καλά.»

Ἐνα βράδυ ὁ ἄνδρας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπιτί του καὶ ἐκάθονταν μαζί καὶ συνωμύλουν.

Ὁ ἄνδρας ἦτο δυσηρεστημένος· κόποια ἐργασία του εἶχεν ἀποτύχη ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ παρεπονέτο ἐναντίον τῆς τύχης του, πράγμα τὸ ὁποῖον συνέβαινε συχνά.

Ἡ γυναῖκά του τοῦ ἐβάστα τὸ ἴσον, κατὰ τὸ λεγόμενον, καὶ οἱ δύο ἐσύγκριναν τὴν ἀτυχίαν των, ὅπως αὐτοὶ τὴν ἐστοχάζοντο, μετὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλων, γνωρίμων καὶ γειτόνων των. Καὶ ὁ φόβος τοὺς ἐφαρμάκωνε.

Τὰ μαθὲς δὰ, ἔλεγεν ὁ ἄνδρας πρὸς τὴν γυναῖκά του, πῶς ὁ Μιχαλάκης ὁ γείτονάς μας καθὼς ἔσκαβε 'στὸ ἀμπέλι του βεῖκε χωσμένο ἕνα κιούπι φλωριά;

— Ἀμ' ὁ μυλωνᾶς ὁ Γιάννης που κέρδισε ἐκείνην τὴν δίκη που εἶχε καὶ θὰ πάρῃ τώρα δὲν εἰσεύρω πόσες χιλιάδες, ὅπως ἔλεγον σήμερα 'στὴ βρύσι ἡ γειτόνισσες;

— Ἀμ' ὁ ἀνεψιὸς τοῦ παπᾶ που τοῦλθε ξάφνα μιὰ κληρονομιά μεγάλη καὶ τρανὴ ἀπὸ ἕνα θεῖόν του που ἦτανε χρόνια 'στὸ Μισίρι; Νά, κλωτσιά! νά, τύχη! Ὅχι· σὰν τὴ δική μας τὴ γρουσουζιά, τὴ στρίγλα, ποῦ μιὰ σταλιά ψωμί μας δίνει κ' ἐκεῖνο μετὰ γρίνια καὶ μετὰ στενοχώρια!

Καὶ ἐξηκολοῦθον τὰς μεμφιμοιρίας καὶ ἐφαλλον τὸν ἐξάψυχμον τῆς μοίρας των μετὰ χίλια δὴ τέτοια ἐπίθετα.

Ἐξάφνα τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε πλέον σκοτεινιάσῃ, ἔλαμψεν ἀπὸ ἕν ἄλ-

Η εἰκὼν παριστᾷ τὸν Βόρειον Πόλον. Τὸ ἐννοεῖ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πάγους, ἀπὸ τὴν λευκὴν ἀρκτον καὶ ἀπὸ τὴν ἐρημίαν.

Ἀλλὰ νὰ καὶ ἐν ἀερόστατον, δεμένον ἐκεῖ, ὡς νὰ περιμένῃ τὸν ἀεροναύτην.

Θὰ εἶνε βεβαίωτατα τὸ ἀερόστατον τοῦ Ἀνδρε, τοῦ τολμηροῦ ἐξερευνητοῦ.

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Ἀνδρε;

Ὅτι ὁ Ἀνδρε εἶνε εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, δὲν ὑπάρχει ζήτημα. Ἀλλὰ διὰ νὰ τον ἀνακαλύψῃ κανεὶς, πρέπει νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ἐξερευνητὴς τοῦ Βορείου Πόλου... τοῦλάχιστον εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ἀναγινώσκονται εἰς τὸν διαγώνισμὸν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων.

λόκοτον φῶς, καὶ μέσα εἰς τὴν λάμψιν ἐφάνη μιὰ γυναῖκα ὠραία, μετὰ μίαν μορφή ὅπου εἶχε κατὰ τὸ οὐράνιον καὶ ἡ ὁποία ἐκράτοῦσε ἕνα μικρὸ χρυσὸ σιγῆπτρον εἰς τὸ χέρι.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μοῖρα, τοὺς εἶπε μετὰ φωνὴν ἰσχυράν καὶ μελωδικήν. Εἶνε καιρὸς που ἀκούω τὰ παράπονά σας, καὶ ἦλθα νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀδικόν μου. Ζητήσατέ μου, ἕως αὔριον τὸ πρωὶ τρία πράγματα, καὶ ἅμα τα ζητήσετε εὐθὺς θὰ τα λάβετε.

Καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ δύο σύζυγοι νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν καὶ ἀπὸ τὸν φόβον των, ἡ ὁπτασία ἐγένεν ἄφαντος.

Ἀφοῦ ἔμειναν θαμβωμένοι καὶ ζαλισμένοι διὰ κάμποσιν ὥραν, ὅταν ἡμπούρεσαν νὰ ὀμιλήσουν ἐκύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μετὰ ἀπορίαν.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν; εἶπεν ὁ ἄνδρας.

— Νὰ ζητήσωμεν γρήγορα τὰ τρία πράγματα.

— Καὶ σὰν τί θὰ ζητήσωμεν;

Καὶ ἀμέσως ἤρχισεν ἡ συζήτησις καὶ ἡ φιλονικία μεταξὺ των. Νὰ γυρεύσωμεν πλοῦτὴν! ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ γυρεύσωμεν καὶ ὑγείαν· τί το θέλεις τὸ χρυσὸ λεγέιν καὶ νὰ φτύνῃς μέσα τὸ αἷμα;

— Καὶ νὰ ζητήσωμεν καὶ χρόνια πολλὰ ζωῆς, γιὰ νὰ χαροῦμε τὰ πλοῦτη.

— Καὶ νὰ ζητήσωμε καὶ παιδιὰ, γιὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ τοὺς τ' ἀφίσωμεν.

— Καὶ νὰ γυρεύσωμεν καὶ νεῖατα.

— Καὶ εὐμοφία.

— Καὶ δόξα καὶ τιμές, γιὰ νὰ μας θαυμάζῃ ὁ κόσμος καὶ γιὰ νὰ σκάσουν οἱ ἐχθροὶ μας.

— Ἐγὼ ἤθελα νὰ πετῶ ψηλὰ 'στὸν ἀέρα σὰν πουλὶ καὶ νὰ εἰμπορῶ πετώντας νὰ πηγαίνω ἕως τ' ἄστρα, διὰ νὰ τα ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ τί εἶνε.

— Καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ ἡμπορῶ νὰ καταβαίνω ἕως εἰς τὰ πλεόν σκοτεινὰ βάθη τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ ἰδῶ τί κρύπτεται ἐκεῖ μέσα.

— Τὸ καλλίτερον ἦταν νὰ γίνεταί κανεὶς ἀόρατος ὅταν θέλῃ καὶ νὰ τα ἐξουσιάζῃ ὅλα.

— Ἀμ' τὸν χάρο, τὸν ξεχάσαμε! Πρῶτα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸ ὀθόνατο νερὸ γιὰ νὰ μὴ πεθάνωμεν ποτέ.

Καὶ ἐξηκολοῦθον μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν συνυμιλίαν ἀρκετὴν ὥραν καὶ καθένας ἐκτετακτικῶς νὰ φαντασθῇ τὸ πλεόν παρὰ τὸν ἴδιον του πρᾶγμα, διὰ νὰ το ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Μοῖραν.

— Γυναῖκα, ἐπήραμε βλέπω τὸν κατήφορον! εἶπεν ὁ ἄνδρας ὁ ὅποιος ἐκτάλαβε πρῶτος τὸ παραστράτημά των.

Ἡ Μοῖρα μᾶς εἶπε νὰ ζητήσωμεν τρία πράγματα, κ' ἐμεῖς ἕως τὰ τώρα ἐσκεφθῆκαμεν ἑκατόν. Τὸ καλλίτερον που θὰ κάμωμεν εἶνε νὰ τ' ἀφίσωμεν τώρα,

νὰ πλαγιάσωμεν καὶ νὰ σκεφθῶμεν μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας. Μάτι βέβαια δὲν θὰ κλείσωμεν ἀπόψε, ὥστε θὰ ἔχωμεν καιρόν νὰ ἐκλέξωμεν τὰ καλλίτερα ἕως αὔριον τὸ πρωὶ καὶ νὰ συμφωνήσωμεν.

Ὡς τόσον οὐδὲν νὰ δειπνήσωμεν.

— Καὶ τί νὰ δειπνήσωμεν ὅπου δὲν ἔχουμεν τίποτε, ἀπῆντησεν ἡ γυναῖκα.

— Ἀλήθεια, ἐξέχασα νὰ ψωνίσω τίποτε ἀπὸ τὴν πολλή μου σκᾶσι, εἶπεν ὁ ἄνδρας.

— Καὶ τὸ κελλάρι μας δὲν ἔχει τίποτε.

Ἐκάθονταν ὡς τόσον καὶ ἐτραγάνιζαν ὀλίγον ξηρὸ ψωμί ἐποῦ εὐρέθη, μετὰ τὸ κεφάλι γεμάτο ἀπὸ σκέψεις καὶ ιδέας.

— Νάχαρε τοῦλάχιστον ἕνα λουκάνικο! εἶπεν ὡσάν ἀφηρημένη ἡ γυναῖκα.

Δὲν ἐπρόφρασε ν' ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον τῆς ἐποῦ ἀπὸ τὴν καπνισμένην ὀροφὴν τοῦ σπιτιοῦ ἔπρεσεν ἐμπρὸς των, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι των, ἕνα χονδρὸν καὶ παχὺ ὀρεκτικὸν λουκάνικον.

Ἐκοιμήσαν καὶ οἱ δύο καὶ ἐκυττάχθησαν μετὰ φόβον καὶ ἐκπληξιν· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασεν ἡ πρώτη στιγμή, ὁ θυμὸς ἐκυρίευσεν ἀμέσως τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἔκαμε μανιώδη.

— Τί ἔκαμες, μωρὴ στρίγλα! εἶπε μετὰ φωνὴν φοβεράν πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία ζαρωμένη καὶ ντροπισμένη ἐκύτταξε τὸ λουκάνικον. Τί σου ἦλθε, ἀστόχαστη καὶ ἀμυαλὴ γυναῖκα, νὰ ὀρεγθῇς λουκάνικο! Ὅριστε! Ἀπὸ τὰ τρία δῶρα τῆς μοίρας ἐχάσαμε τὸ ἕνα καὶ ἐκεῖ ὅπου ἡμπορούσαμεν νὰ ζητήσωμεν μετὰ αὐτὸ ἔλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου. Ἐξωφλήσαμε μετὰ ἕν λουκάνικο! Ἦθελα, κακομοῖρα μου, διὰ τιμωρία σου, ἂν ἦτο βολετόν, αὐτὸ τὸ λουκάνικον νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κολλήσῃ εἰς τὴν μύτη σου.

Καὶ τὸ λουκάνικον, κινούμενον ἀπὸ ἀόρατον μαγικὴν δύναμιν, ἐσηκώθη διὰ μιᾶς καὶ ἐκόλλησεν εἰς τὴν μύτην τῆς γυναίκας.

Ὁ ἄνδρας ἔμεινε χάσκων καὶ ὡσάν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν φρίκην καὶ ἤκουε τὰς τρομερὰς φωνὰς τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ματαίως ἐκοπίαζε ν' ἀποσπάσῃ τὸ διαβολικὸν λουκάνικον ἀπὸ τὴν μύτην της.

Ὁ θρήνος καὶ ἡ ἀπελπίσις τῆς δὲν περιγράφονται· καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι τὸ δυστύχημά της ἦτον ἀνεπανόρθωτον, ἐστράφη ὡσάν τίγρις πρὸς τὸν ἄνδρα της.

— Τί νὰ σοὺ πῶ τώρα καὶ ἐγὼ; τοῦ εἶπε. Ὅριστε, τρελὲ καὶ κακομοῖρη, τί ἔκαμες μετὰ τὸν ἀσυλλέγιστον θυμὸν σου. Τοῦλάχιστον ὕστερα ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου σφάλμα μᾶς ἔμειναν ἀκόμη δύο ζητήματα, καὶ ἡμπορούσαμε μετὰ αὐτὰ νὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς. Ἐνῷ τώρα δὲν μας μένει παρὰ ἕνα... ἡ καλλίτερα δὲν μας μένει κανένα, διότι τὸ τρίτον ὅπου θὰ ζητήσωμεν εἶνε νὰ ξεκολλήσῃ τὸ λουκάνικον ἀπὸ τὴν μύτην μου.

Ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὁ ἄνδρας τῆς μετὰ χίλιες δύο ὑποσχέσεις. Ἐκοπίασε νὰ τὴν πείσῃ νὰ ζητήσῃ μετὰ τὸ τελευταῖον ζήτημα θησαυροὺς ἀμετρήτους καὶ αὐτὸς νὰ τῆς κατασκευάσῃ μίαν θήκην χρυσοῦν ὅπου νὰ κρύπτῃ τὸ λουκάνικον, καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ ὅτι ἄλλο ἤθελε· ἀλλὰ καὶ τὰ χάρδια καὶ αἱ συμβουλαὶ ἐπῆγαν ὅλα χαμένα. Ἡ γυναῖκα ἐπέμεινε καὶ ἀφοῦ ὅλην τὴν νύκτα ἐβάσταξεν ἡ φιλονικία, ὁ ἄνδρας τὸ πρωὶ ἠγνακασθὴ νὰ ἐνδώσῃ.

Ἐζήτησαν λοιπὸν μαζί καὶ οἱ δύο νὰ πείσῃ τὸ λουκάνικον ἀπὸ τὴν μύτην τῆς γυναίκας. Καὶ τὸ λουκάνικον εὐθὺς ἔπεσε.

Τότε ἐμφανίζεται εἰς αὐτοὺς πάλιν ἡ Μοῖρα μετὰ ἕνα χαμόγελο γλευστικὸν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐκύτταξε δειλοὺς καὶ ντροπισμένους ἐμπροσθὰ τῆς, μετὰ ἕνα βλέμμα ὡσάν νὰ τοὺς ἐλεεινολόγῃ, τοὺς εἶπε μετὰ φωνὴν αὐστηράν.

— Βλέπετε πόσον ἦσαν δίκαια τὰ παράπονά σας! Τέτοια εἶνε καὶ τὰ παράπονα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὅπου κλαίονται καὶ κατηγοροῦν τὴν μοῖραν των. Ἐγὼ σὰς ἔδωσα τὸ μέσον νὰ γίνεταί καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς καὶ ἐνδοξὸς καὶ εὐτυχισμένος, καὶ σὺ ἀπὸ τὴν ἀφροσύνην σας, ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς τὰ ἀντηλλάξατε μετὰ ἕνα λουκάνικο! Βάλετε γνῶσιν ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ συλλογισθῆτε ὅτι ἡ μοῖρα, ἡ καλλίτερα ἡ μεγάλη καὶ ἀόρατος Δύναμις ὅπου κυβερνᾷ τὸν κόσμον, γνωρίζει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον πῶς νὰ μοιράζῃ μετὰ δικαιοσύνην τὰ ἀγαθὰ.

Καὶ ἡ Μοῖρα ἐγένεν ἄφαντος.

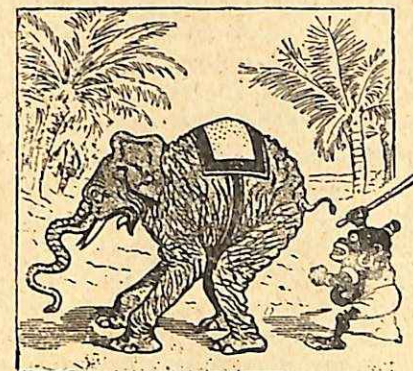
ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

[Ἐκ τοῦ Ἡμετέρου Κ. Φ. Σκόκου]

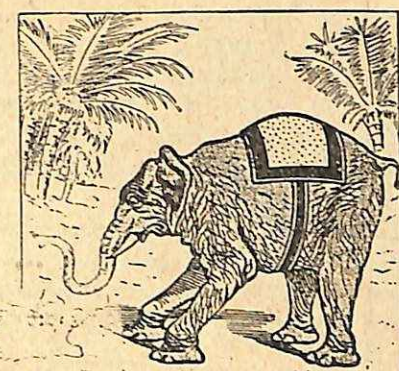
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 72ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

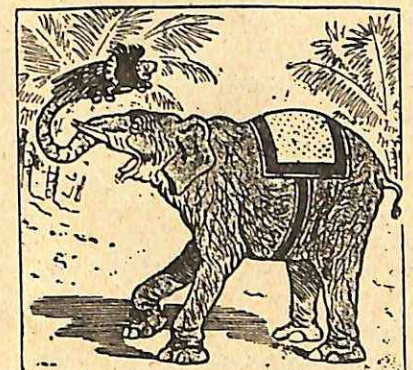
("Ιδε τὴν Προκήρυξιν ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι.)

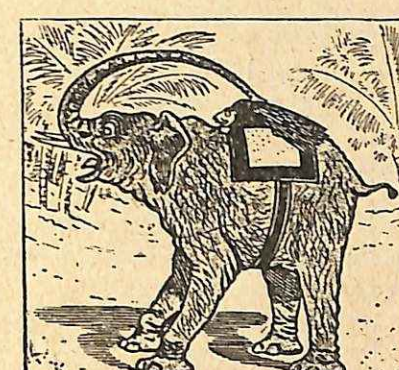
1

2

3

4

5

6

7

8

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 72ος

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ
ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΛ. 393 ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕ-
ΝΩΝ 8 ΕΙΚΟΝΩΝ

Συμβουλευτώ τους μέλλοντες να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν τουτον, να αναγνώσουν μετά προσοχής την κρίσιν του προηγουμένου, την δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ φυλλάδιον 44, σελ. 351. Ἐξ αὐτῆς θὰ ὀδηγηθῶν πολὺ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ διηγήματος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν 8 εἰκόνων, τὰς ὁποίας δίδω σήμεραν.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι καθὼς καὶ τὰ δέλφια τῶν, — ἀλλὰ καθεὶς χωριστά, — εἶνε οἱ ἐξῆς :

1.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνθήκην γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλεονάζοντα ἄνω ἢ 850 λέξεις (ὀλιγωτέρας ναί, περισσοτέρας ὅχι.)

2.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1902 τὸ βραδύτερον.

3.—Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εὐαναγνώστως, εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Ἀνωθεν γράφετε τὰς λέξεις : « Ἡ ἐκ δίκησις τοῦ Ἐλευκίου φαντοῦ, διήγημα διὰ τὸν 72ον Διαγωνισμόν, » καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸν ὀνόμασας, τὸ ψευδώνυμόν σας (ὅσοι ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε ὑπὸ ψευδώνυμον) τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας καὶ τὴν χρονολογίαν.

4.—Βραβεῖα θάπονεναι τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλλ. 1, σελ. 12).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου, ἀπὸ τὰς πέριξ πλατείαις καὶ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς πρόποδας τῶν γειτονικῶν βουνῶν, ὅλοι οἱ πιστοὶ γονυπετεῖς παρηκολούθησαν τὴν ιεροτελεστείαν καὶ συνήνιωσαν τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς τῶν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἥρωος τῆς ἐορτῆς.

Ὅλοι τὸν ἡγάπων. Ὅλοι ἦσαν ὑπερήφανοι δι' αὐτόν. Καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν, αἱ κραυγαὶ « Ζήτω ὁ Γάστρων μας ! Ζήτω ὁ Γάστρων τῆς Μαζέρης ! ἀντήχησαν οὐρανομήκεις.

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας, ὁ λαὸς κατέκλυσε τὰς πέριξ τοῦ στίβου. διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς ἀγῶνας. Θὰ ἐγίνετο ὀπλομαχία μεταξὺ ἐγγυρίων εὐπατριδῶν, καὶ ἱπποδρομία μετὰ κρίκων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Γάστρων θὰ ἐλάμβανε μέρος.

Ἡ ἱπποδρομία τῶν κρίκων, — μία τῶν ἀσκήσεων τοῦ τότε καιροῦ, — ἐγίνετο ὡς ἐξῆς : Ἀπὸ ξύλου ὀριζοντίου, ὑψηλὰ τοποθετημένου, ἐκρέμαντο κρίκοι, τοὺς ὁποίους ὁ ἀγωνιστὴς ὥρμιλε νὰ διαπεράσῃ μετὰ τὸ ραβδίον τοῦ, διερχόμενος ἐκίππος.

Ὁ Γάστρων εἶχεν ἀσκηθῇ ἐπὶ πέντε ἡμέρας νὰ τρέχῃ μετὰ τὸ κόκκινον ἄλογον, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ ὁ ὑποκόμης, διότι παρκαλέσας τὸν Ἰωδῆνον νὰ τοῦ το δανείσῃ, διὰ τὴν ἱπποδρομίαν τῶν κρίκων. Ἀντὶ νὰ ζηλεύσῃ τὸν φίλον τοῦ διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο δῶρον, ἀπεναντίας τῷ εἶπεν :

— Ἀφ' οὗ θ' οὐθεὶς μου, ὁ Βασιλεὺς, θὰ λάβῃ πρόνοιαν δι' ἐμὲ, χρειάζομαι, βεβαίως, θὰ μου προμηθεύσῃ καὶ ἄλλο γόν. Ὁ πατέρας μου ἔκαμε πολὺ καλὰ ποῦ ἐχάρισεν αὐτὸ εἰς σέ καὶ ὅχι εἰς ἐμέ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἄρξῃ τὸ ἀγώνισμα, εἰς μάτην ὁ Γάστρων ἀνεζήτησε τὸν Ἰωδῆνον εἰς τὸν κόκκινον ἱππὸν. Ἐγίναν ἄφαντοι, δὲν ἤμπαρσε νὰ τοὺς εὕρῃ πουθενά.

Ὁ Γάστρων ἐξηκολούθει νὰ ναυαγῇ, ὅταν ἱπποκόμος, ἐλθὼν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς τοῦ, τῷ ἔφερε τὴν διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὴν ἐξέδραν. Κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς, μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι ἤμποροῦσεν, ἐπειδὴ ἦτο τάχα μικρὸς, νὰ τον στερήσῃ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη, ὅταν, εἰς τὸ νεῦμα ἐνός τῶν τελεταρχῶν, μία θύρα τοῦ στίβου ἠνοιχθῇ, καὶ ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς, μία λιτανεὶα ἀνθρώπων παντοειδῶν, — εὐγενῶν, καλοῦ ἥρωον, ἀστῶν, χωρικῶν, ἐμ- πόρων, ποιμένων κτλ. — ἐπροχώρησε μέ- χρι τῆς ἐξέδρας καὶ παρετάχθη εἰς δύο στοίχους.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον, ὁ Γάστρων εἶδε νὰ προχωρῇ βραδέως, ἐν τῇ μέσῳ τοῦ διπλοῦ τούτου στοίχου τῶν ἀνθρώπων, μία μεγάλη οὐρανία ἀπὸ λευκὴν ὕψωμα, αἱ πτωχαὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιπταν σχεδὸν ὡς τοὺς πόδας τῶν ὀκτῶ αὐτῆς φορέων. Ὅταν ὁ ὄγκος αὐτὸς ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς ἐξέδρας, οἱ φορεῖς, δι' ἐνός ἐπιδεξίου κινήματος, ἀνύψωσαν τὸ ὕψωμα, καὶ ὁ Γάστρων κατεπλάγχθη ἰδὼν ἐνώπιον τοῦ ἑνα θαυμάσιον κόκκινον ἱππὸν, ἀραβικοῦ αἵματος, ἔχοντα τὴν χαίτην στολισμένην μετὰ ταινίας κυανὰς καὶ λευκάς, — τὰ εἰδικότερα χρώματα τοῦ Γάστρωνος, — ἐρίπ- πον ἀπὸ δέρμα τῆς Κορδοῦνης, καὶ ἐπί- σαγμα ἀπὸ βελούδον πορφυρεῶν, κεντη- μένον μετὰ λευκὰ κρίνα. Ὁ ὥραιος οὗτος ἱππὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ εὐγενὴς κεφαλὴ ἔκλινεν ὡς νὰ ἤθελε νὰ χαιρετίσῃ τὸν νέον τοῦ κύριον, καὶ ἐπειτα ἀνυψοῦτο ὑπερῆφάνως μετὰ κινήματα κυματοειδῆ καὶ κομψά, ἐφαίνετο εἰς τὸν Γάστρων ὡς μα- γικὴ ὀπτασία.

Ὁ Ἰωδῆνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτει ἐκ τοῦ χαλινοῦ, εἶπε διὰ σταθερὰς καὶ ἐντό-

νου φωνῆς ἡ ὁποία ἤκούσθη ἀπὸ ὅλην τὴν ἐμψυχήν :

— Ὑψηλότατε, ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν εὐγενῶν, τῶν ἀστῶν καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ συνηθροισμένου ἐνταῦθα, σὰς προσφέρω τὸν ἱππὸν τοῦτον, διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ὁποῖου συνεσέφεραν ὅλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, μέχρι τοῦ ἐλαχίστου. Εὐδοκή- σατε νὰ τον δεχθῆτε ὡς τεκμήριον τῆς εὐλαβοῦς ἀγάπης τῶν.

Ὁ Γάστρων ἠγέρθη, ὡχρὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως, μετὰ θαλαμῶν ὑγρῶν καὶ λάμποντα. Ἦδη ἐξέτεινε τὴν χεῖρα τὸ κίνημα τοῦ ἐσήμερον ὅτι ἐμελλε νὰ παντήσῃ εἰς τὴν προσφώνησιν, ὅταν μία φωνὴ ὑψώθη ἀπὸ τὸν ὄμιλον, τὸν κάτω- θεν τῆς ἐξέδρας, καὶ εἶπεν εἰς τὴν γλῶσ- σαν τοῦ Ὁκ :

— Ὑψηλότατε, ὁ Ἰωδῆνος τα ἔκα- μεν ὅλα ! αὐτὸς ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω, διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἄλογον.

— Ὁ Ἰωδῆνος ! ὁ Ἰωδῆνος ! ἀνέκρα- ξαν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— Κι' αὐτὸς ἐπλήρωσε τὰ φάλαρα μετὰ χρήματα δικὰ του, προσέθεσεν ἡ φωνή. — Μὴ τοὺς πιστεύετε, Ὑψηλότατε, ἔλεγεν ὁ Ἰωδῆνος.

Ἀντὶ εὐχαριστίας, ὁ Γάστρων ἐπήδησεν εἰς τὸν στίβον, καὶ ἀφ' οὗ ἐχάρισε τὸν λαμπρὸν ἱππὸν, ἐπήδησεν εἰς τὸ ἐρίππιον καὶ ἔκαμα τὸν γύρον, χειροκροτούντων τῶν θεατῶν.

Ὁ Ἰωδῆνος, μετριοφρόνως, ἐζήτησε δι- ἐξοδὸν διὰ νὰ πορευθῇ καὶ νὰ κρυφθῇ, ὅταν ὁ ὑποκόμης τὸν ἐφώναξε πλησίον τοῦ.

— Πλησίαισε καὶ σύ, φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον. Ἰδοὺ ὁ νέος ἄρχων τοῦ Νολαί, ὁ ὁποῖος θὰ συνοδεύσῃ τὸν υἱὸν μου εἰς τὴν Αὐλὴν, ὑπὸ τὴν ἰδι- ότητα τοῦ πρώτου ἱπποκόμου τοῦ καὶ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν βασιλικῶν κρίκων. Ἐ- κεῖ θὰ κερδίσῃ τοὺς περιστερῆρας τοῦ ἱπ- πότου. Διὰ νὰ ἐνεργῇ δὲ μετὰ ἄρρας καὶ μετὰ ἐλπίδα, νομίζω ὅτι ἡ πρασινὴ ταινία, τὴν ὁποίαν φέρει ἡ Ἀδελαῖς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, θὰ ἦτο δι' αὐτόν τὸ καλλίτερον φυλα- κτόν.

Ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἐκύταξε τὴν ἀνε- ψιάν του μεριδιῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀδελαῖς, ἐρυθριώσα, εἰσώπα :

— Μὰ τὸσον στερεὰ δεμένη εἶνε αὐτὴ ἡ ταινία ; εἶπεν ὁ παιδαγωγός.

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἡ Ἀδελαῖς ἔλυσεν τὸν κόμβον καὶ ἐνεχεί- ρησεν τὴν ταινίαν εἰς τὸν Ἰωδῆνον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ εὖλεπτο τοῦτο δῶρον ἐφάνη πολυτιμώτερον καὶ ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ Νολαί.

Ἡ μικρὰ σκηνὴ παρῆλθεν ἀπαράτρη- τος, διότι ἡ προσοχὴ τῶν θεατῶν ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὴν θριαμβευτικὴν ἱπ- πηλασίαν τοῦ Γάστρωνος.

Ἄλλος θρίαμβος διὰ τὸν νεαρὸν πρί-

γκιπα ἦτο ἡ ἱπποδρομία τῶν κρίκων, ἡ ὁποία ἐγίνετο ἀμέσως. Ὁ Γάστρων ἐνίκη- σε, χάρις εἰς τὴν δεξιότητά καὶ εἰς τὴν νοημοσύνην τοῦ ἱπποῦ του.

Ἡ ἐπαύρις τῆς ἐορτῆς εἶνε συ- νήθως μελαγχολικὴ.

Τοῦτο συνέβη καὶ τώρα. Ὁ Γάστρων ἔπρεπε νὰ ποταπείσῃ τοὺς συγγενεῖς τοῦ καὶ τὴν πατρίδα τοῦ ! Ὁ ὑποκόμης τῆς Ναρεβόνης δὲν ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ὁ ἴδιος τὸν υἱὸν τοῦ εἰς τὴν Αὐλὴν, διότι ὁ σχεδὸν τελειωμένος γάμος τῆς θυγα- τρὸς τοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου τῆς Ἰσπανίας, τὸν ἠνάγκαζε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν.

Ὁ Γάστρων ἠλπίζει νὰ ἐπανίδῃ ταχέως τὸν πατέρα τοῦ ! ἀλλὰ πότε θὰ ἐπανε- βλεπε τὴν ἀδελφὴν του, ἀπὸ τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν εἶχε χωρισθῇ ;

Ἐκ τούτου ἡ λύπη τοῦ ἦτο μεγάλη, ὅσον καὶ ἡ λύπη τῆς Ἑρμάνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἀδελφοῦ ἐσή- μαινε τὸ τέλος τῆς γλυκείας οἰκογενει- ακτῆς ζωῆς. Ἐκλαυσε τὸ παρελθὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον διελύετο, ὅπως ἐκλαυσε καὶ ἡ Ἀδελαῖς, χωρίζομένη τοῦ θεοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος θὰ ἠκολούθει φυσικὰ τὸν Γάστ- ρων ὡς παιδαγωγός. Ὅσον δι' αὐτὴν, θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Βέρναξον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας Δὲ Ρεσσάκ, μέχρι τῆς πραγ- ματοποιήσεως τῶν ἐλπίδων ; τὰς ὁποίας ἔτρεφε περὶ τοῦ Ἰωδῆνου. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Σοβαρὰ συνέπειαι μετὰ ἀστείότητος. — Ἡ ἐκδίκησις τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου.

Δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐορτὴν, ὁ νεαρὸς πρίγκιψ καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ἱππέτου δ' Ἀν- δοάν, ἐφθασαν εἰς τὸν τελευταῖον τῶν σταθμῶν πρὸ τῆς « βασιλικῆς » πόλεως Τούρης, οὕτως ὀνομασθείσης, ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΑ' διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν.

Ἔως ἐδῶ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως διέ- τρεξε μέγα μέρος τῆς Γαλλίας ὑπὸ αὐστη- ρὸν ἰνκὸ γυναικός, χωρὶς τιμὰς καὶ χωρὶς ὑποδοχὰς. Κατὰ τὰς ὀδηγίας, τὰς ὁποίας ὁ ἱππότης δ' Ἀνδοάν εἶχε λάβῃ παρὰ τῆς Αὐλῆς, ἡ ἐπίσημος καὶ πομπώ- δης ὑποδοχὴ θὰ ἤρχιζε μόνον ἐκ τῆς πό- λεως Τούρης, καὶ τὸ ταξίδιον θὰ ἐξη- κολουθεῖ ἐκεῖθεν θριαμβευτικὸν μέχρι τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως τῆς Βλασίας, ὅπου αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἀνέμενον τὸν ἀνεψιὸν τῶν.

Ἀλλὰ εἰς τὸν τελευταῖον ἐκείνον σταθ- μόν, ὁ ἱππότης δ' Ἀνδοάν ἔλαθεν ἐν ἑγ- γραφον ἐσφραγισμένον, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὁποῖου τὸν ἔκαμε νὰ συσπάσῃ τὰς ὀφρῦς :

Ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τῆς Τούρης ἀνεστέλλετο, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην θὰ κατέλυον εἰς τοῦ κυρίου Γωλιτιέρου

Βρουνέλ, θησαυροφυλάκος τοῦ βασιλέως, ὡς ἀπλοῖ ἰδιῶται !

Τὴν διαταγὴν ταύτην ὁ ἱππότης ἀνε- κοίνωσεν εἰς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον, τὸν μόνον κατάλληλον διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν μαθητὴν τοῦ διὰ τὸ πάθημα, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ἀρκετὰ ταπεινωτικόν. . . Καὶ ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἔσπευσε πρὸς ἐν- τάμωσιν τοῦ Γάστρωνος, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸν ἀχώριστόν του Ἰωδῆνον, ἀπεθαύμαζε τὴν ἐξοχὴν τῆς Τουραίνης, τὸν ἐπίγειον τοῦτον παράδεισον.

— Λυποῦμαι μόνον, ἀπεκρίθη ὁ Γά- στρων ὅταν ἔμαθε τὰ νέα, διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν φέρει, ὅτι προξενεῖ τοῦτο εἰς τὸν ἱππότην Δ' Ἀνδοάν. Ἐμὲ δὲν μου κάμνει οὕτε ζήτησιν οὕτε κρίσις !

Ἡ εἴσοδος τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος εἰς τὴν Τούρην, ἂν καὶ ἀνεπίσημος, δὲν ἔκαμε διὰ τοῦτο ὀλιγωτέραν ἐντύπωσιν. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐξεχύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ ἴδουν τὴν συνοδείαν, καὶ μετὰ τὴν περιέργειαν, ἡ ὁποία τοὺς χαρακτηρίζει, ἠρώτων τοὺς προπορευο- μένους :

— Ποῖος εἶνε ; ποῖος ἔρχεται ;

Καὶ ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Γά- στρων Δὲ Φουᾶ, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, ἀ- δελφῆς τοῦ Βασιλέως αἱ κραυγαὶ « Ζή- τω ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως ! » ἀντήχη- σαν πανταχόθεν. Αἱ γυναῖκες προπάντων ἀπέμειναν ἐκστατικαὶ πρὸ τῆς ὀριότη- τος καὶ τῆς γλυκύτητος τοῦ ξανθοῦ ἐκεί- νου νεανίσκου.

Ὁ Γάστρων ἐχαίρετο τὸ πλῆθος εὐμε- νέστατα. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ, — τριάκοντα ἱππεῖς, μελαγχρονοί, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰωδῆνου

(Ἐπεταί συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S Blandy)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος : — Πόσους πόδας ἔχει ἡ ὀ- ρυία, Κρόταλε ;

Ὁ Κρόταλος (μετὰ θάρρους) : — Τέσσαρας.

Ὁ Διδάσκαλος : — Μπα !

Ὁ Κρόταλος (καθ' ἑαυτὸν) : — Ἀθάλας ἔκα- μα ὅτι εἶνε πτηνόν. . . . (Διυατά) : Δύο !

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν Τοῖον :

Πρόσχε Τοτέ, σήμερον θὰ ἔχωμεν ξένους εἰς τὸ τραπέζι. Νὰ μὴ ζητήσῃς δευτέρη φορά τίπο- τε, ἂν δὲν σ' ἐρωτήσω ἂν θέλῃς.

Εἰς τὸ τραπέζι, ἄμα ἦλθεν ἡ κρέμα καὶ ἔφα- γεν ὁ Τοῖος ὅσην τοῦ ἔβαλαν τὴν πρώτην φοράν :

— Μητέρα, λέγει, ρώτησέ με λοιπὸν ἂν θέλω κι' ἄλλη !

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Φύρου τοῦ Λεάνδρου.

Μὰ Γιάννη ! μὴ περιπατῇς τόσον δυνατὰ ! Ὡ, τὰ νεῦρά μου ! λέγει ἡ κυρία πρὸς τὸν μικρὸν χωρικὸν ὑπηρετὴν τῆς.

— Με συμπαθεῖς, κυρία, ἂν ἐπάτησα ἀπὸ πά- νω ἀπὸ τὰ νεῦρά σας, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῶν Σπεισῶν

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς

Μόνον ὅσοι θὰ ἐγγρα- φοῦν ἢ θύνανέωσιν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1902 μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λά- βουν μέρος εἰς τὴν ΚΑΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τῆς Διαπλάσεως, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον, σελ. 360 καὶ 364.

Ὁ Ἐκτακτος Διαγωνι- σμὸς ΕΞΕΣΠΑΣΜΑΤΟΣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμ- βάνουν μέρος, λήγει τὴν 31 Ἰα- νουαρίου 1902, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλ- λάδιον, σελ. 368.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΑΒΑ τὰς φωτογραφίας σας, Σοφὲ Πιττα- κέ, Σέλευκε Κεραυνέ καὶ Γεράσιμω Λακα- ρῆτε, τὰς ὁποίας ἔστειλα εἰς τὸν ταχυγράφον, καὶ γρηγορὰ θὰ τὰς δημοσιεύσω. Ἐλπίζω συν- τόμως νὰ μου στείλουν καὶ οἱ λοιποὶ βραδευθέν- τες τὰς φωτογραφίας των, διότι οἱ φίλοι μας πολ- λὴ ἀνυπομονὴ νὰ ἴδουν τὰς εἰκόνας των.

Μόνον ἐντυπα, δηλαδὴ Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ Μικρὰ Μυστικά, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μου στέλλετε ἐντὸς φακέλλου μετὰ κομμένας γωνί- ας (ὅπως τὰ στέλλω καὶ ἐγὼ) ἐπιθέτοντες μοι ὀ- λεπόν γραμματόσημον οἱ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ πεντάλεπτον οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Νὰ ἡ- ξεύρετε ὅμως, ὅτι ἂν ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου ἐσωκλείσετε ἐπιστολήν ἢ διηγήσαστε ἄλλο χειρό- γραφον, ὁ φακέλλος δὲν μου παραδίδεται, κατὰ- σκεται. Διότι τοιοῦτος εἶνε ὁ Κανονισμὸς τοῦ Ταχυδρομείου — Το ἤκουσας, Κρόταλε πού μ' ἐρωᾷς ἂν ἔχη ; τὸ δικαίωμα νὰ στέλλῃς ὡς ἐντυπα τὰς ἐπιστολάς σου ; Τὸ ἡούσατε ὅλοι ; Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον πολλὰ γράμματα χάνονται.

Ἰδοὺ μερικὰ περιμαζὰ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Καπηλατίδος Κυθίου, ἡ ὁποία πραγματεῖ- εται σήμερον περὶ ἐσπαθώματος : « Πᾶς ὅστις θὰ ἐγγράφῃ καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πνευματικὴν οἰ- κογένειάν μας, ὅχι μόνον δὲν θὰ μετανοήσῃ ποτέ, ἀλλὰ θὰ εὐλογῇ τὸν αἴτιον. » Καὶ κατωτέρω : ἀληθῶς ἀξίειπαινος θὰ εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐγγράφῃ δέκα νέους συνδρομητάς πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων ἡμῶν τῶν συνδρομητῶν. » Μπα ! καὶ ὀλιγωτέρας ἂν γράφῃ, πάλιν θὰ εἶνε ἀξίειπαινος. Σὺ πόσους ἐτοιμάσεις ;

Πραγματικῶς Ἀγγελετῆς τῆς Ἀγάπης, ὡραι- ότατον δῶρον σοῦ ἔκαμεν ὁ Δαρνοστερῆς Ναύ- αργος, καὶ ἔκαμε καλὰ νάφαις κατὰ μέρος τοὺς θυμούς καὶ νὰ τῷ ἀπαντήσῃς εὐχαριστῶν. Διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃ, ἀφ' οὗ τοῦ

εἴπω πόσην χαρὴν μοῦ ἐπροξένησε, διότι εἶδα ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγαπή σου ἔχει ρίζας βαθεῖας... Σ' ευχαριστῶ πολὺ ποὺ θὰ ἐνεργήτης διὰ ξεσπᾶθωμα, καὶ τώρα ποῦ ἔχεις ὅλα τὰ μέσα, βεβαίως θὰ κάμῃς θαύματα. Εἰμὶ ποτε νάποκτῇ σὴς τὴν Δ' Σειρὰν τῶν «Διηγήματων» τοῦ κ Σενοπούλου, ἂν ἐγγραφῇς εἰς τὴν Β'.

Εἶσαι δικαιολογημένη, Κόρη τῶν Ἀλπεων, διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου, καὶ προθύμως σε συγχωρῶ. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι κάλλιστα εἰμὶ πορεῖς νὰ μάθῃς καὶ τὰς δύο γλώσσας συγχρόνως, ἀπ' οὗ ἔχῃς τόσον ζήλον καὶ ἐπιμέλειαν, — διὰ τὸ ὅποτον καὶ σε συχαίρω.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὸς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀθῶαν Καρδίαν (Κ. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὑψιότερον· ἡ ἐπιστολὴ σου με κατενοούσασε!) καὶ Ἀνδρείαν Σουλῶτιδα (Τ. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα· κάμε γρήγορα νὰ μου γράψῃς καὶ μόνη σου.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ὁ Χωλὸς Διάβολος ἀσπάζεταιται τὸν Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσας καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῦ εὕρεται δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ὁ Ναυτοπαῖς εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καλὴν ξεσπᾶθωμα. — ἡ Ἀρόσος τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τὴν Πτεροπτεῖν Ταξιδιώτιδα, τὴν ὅποιαν γινώρξει, καὶ τὴν Ξανθὴν Μαυρομάταρ τῆς ὁποίας ζητεῖ τὰρχικὰ. — ὁ Πεινασμένος Καρχαρίας ἀσπάζεται τοὺς Διοσκουροὺς. — ὁ Ἀργεῖλος τῆς Ἀράπης πληροφορεῖ τὴν Βροττὴν τοῦ Διός, ὅτι ἐθεώρησε περιττὸν νὰ τῇ γράψῃ, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἔμαθε ποῖος εἶνε. — ὁ Σκληρὸς Βράχος πληροφορεῖ τὸν Λευκὸν Ὑάκινθον ὅτι ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ ὅτι τῷ ἔγραψες. — τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν πληροφορεῖ τὴν Κωπηλάτιδα Κύθρον ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — ἡ Χλόη τῆς Θαλάσσης ἀσπάζεται τὴν Μόνωσιν καὶ τὴν Μελαγχροίην τῆς Ἀνδρῶν. — ἡ μία Ὀλῆανθη Νεράϊδα πληροφορεῖ τὴν ἄλλην ὅτι περιμένει γράμμα καὶ τῆς. — ἡ Ἀφροσπερατωμένη Θαλάσσα παρακαλεῖ τὴν Ταῦρῆτην νὰ τῇ φανερώσῃ τὸν ὄνομα τῆς διὰ Μ. Μυστικῶν. — τὸ Μετεξεδέριον Μπουκετάκι στέλλει τοὺς φιλικούς του χαριετισμούς εἰς ὅλους τοὺς ἐν Λευκάδι φίλους μου. — ἡ Χιονοσκεπὴς Δίρρη καὶ ἡ Ποιμενίς τῆς Δίρρης ἀντασπάζονται τὴν Περθοῦσαν Καρδίαν καὶ λυποῦνται πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς φωτογραφίας. — ἡ Κόρη τῶν Ἀλπεων ἀσπάζεται τὴν Ἀεροναυτοπούλαν καὶ τὴν Δροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἐρωτᾷ δὲ τὴν Κόρη τῶν Ἀλά διατὶ τὴν ἐλθρομότην. — ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις πληροφορεῖ τὸ Σκαριδάκι ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — ὁ Λοξίας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ζητεῖ τὰ ὀνόματα τῶν εὐγενῶν του ἀντιπάλων Ζουλέικας καὶ Λιθέρος, τοὺς ὁποίους συχαίρει ἐγκαρδίως διὰ τὰς ὁράσας μεταφράσεις. — ὁ Δημ. Σαγκριώτης ευχαριστεῖ τὸν Νικ Βογιατζάκη διὰ τὰ συχαρητήρια, καὶ συχαίρει τὴν Ζουλέικαν διὰ τὰ βραβεῖα. — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς συχαίρει ὅλους τοὺς βραβευμένους τελευταίως. — τὸ Ἀνθος Ἀνθέων ἀσπάζεται τὴν Εὐδοκίαν, τὴν ὅποιαν γινώρξει. — τὸ Ἀστὸν τοῦ Αἰγαίου ἀντασπάζεται τὴν Εὐθυμὸν Κόρη.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου μετὰ τὴν Ρουμανικὴν Σημαίαν καὶ Νουσταλὸν Ἑλληνα. — ἡ Ρουμανικὴ Σημαία μετὰ τὴν Τραγιάννην, Παμπόνηρον Κατεργάρον καὶ Πικραμένον Καρδοῦλαν (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν ἂν θέλουν). — ὁ Σκληρὸς Βράχος μετὰ τὴν Ὑπερήφανον Ἑλληίδα, Γαλλικὴν Ναυρχίδα, Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, Ναυτοπαῖδα καὶ Νεολαίαν τῶν Παρισίων. — τὸ Φουφάρου τῆς Εὐγενίας μετὰ τὸν Λευκὸν Ὑάκινθον καὶ Μελανθῶν Καλάρη. — ὁ Ἀγγεῖλος Ἀδερεινὸς μετὰ τὴν Ἰ-

τέαν (ἐμμέτρως ἀπ' οὗ ἔχῃ στιχομαλῶν). — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Κυλλιστικὴν Γραφίδα, Νουσταλὸν Ἑλληνα, Ἀγριοπούλου Ἀνδρῶν, Ὑπερήφανον Ἰππέα καὶ Ὑπερήφανον Λέοντα (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν). — ἡ Χιωτοπούλα μετὰ τὸν Νεαρόν Πατρινοῦ, Ἀν-Αἰγὶν τῶν Πατησίων, Ἑλλήπιδας καὶ Ἀδικημένον. — τὸ Κύνειον Ἀσπασί μετὰ τὴν Βίγλαν. Ἀδερεινὸν, Ἀσπροποταμίτην, Κεντρί καὶ Τραγιάννην (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν). — ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Διοπτροροδοῦσαν, Ναρθαζάνην, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Βίγλαν (ἂν θέλῃ, μετὰ τὸ ὄνομα τῆς). — ἡ Ἀκτεῖς τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὴν Νουσταλὸν Ἑλληίδα, Ἑλλήπιδας, Ἑλλήπιδας, Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἑλλητικὴν Ψυχὴν καὶ Ἀνέλιπτον Χαράν. — ἡ Ἀμαρτυρία μετὰ τὸν Εὐέλπιδας. — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα, Ἀγγεῖλον τῆς Εὐτυχίας, Ἐρμῆν Καμέλιαν καὶ Ζοφερόν Νέφος. — ἡ Παριστιὰ μετὰ τὴν Ἐσμεράλδαν. — ἡ Ἐσμεράλδα μετὰ τὴν Ποιμενίδα τῆς Δίρρης, Καρχαρίαν τοῦ Παλῆρου καὶ Καταρομάλλον. — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μετὰ τὸν Μαριμένον Φύλλον. — τὸ Εὐδοκίον Ἀνθος μετὰ τὴν Χλόην τῆς Θαλάσσης καὶ Μαριμένον Φύλλον. — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν μετὰ τὸν Ναυτὴν τῆς Ναυαρχίδος (μετὰ τὸ ὄνομα τῆς). — τὸ Ἀνθος τοῦ Μαῖου μετὰ τὸν Ἀρτανίον, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Πατρινὸν Βαρκαρὴν, Ζουλέικαν καὶ Ρωμαῖον Κικέρωνα. — ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὸς μετὰ τὸν Ὀλῆαν τὸν Γρίπτα καὶ Γαμβέτταν

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασι: πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐσπεράντην (καλεῖς δὲν σε διέβαλε καὶ ἡτύχασε· ευχαριστῶ ποῦ θὰ ξεσπαθῶς, καὶ εἶθε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχή σου καὶ νὰ με ἰδῇς φέτος «μετὰ δύο τουλάχιστον συντάγματα συνδρομητῶν».) Χωλὸν Διάβολον (πῶ! τί σοβαρὸν τὸ θέαμά σου ποῦ μου περιγράφεις! καὶ ἐγὼ ἐκινδύνευσα νὰ το ἰδῶ εἰς τὸν ὕπνον μου...) Ναυτοπαῖδα ([ΕΕ] τὸν ἐνδοχαιρῶν σου διὰ τὸν Ἐκτακτὸν Διαγωνισμόν τοῦ ξεσπαθώματος συμμερίζονται ὅλοι οἱ φίλοι μου, καὶ νὰ ἰδῇς τί ἔχει νὰ γίνῃ· πολὺ με συνεκίνησε, ἐκεῖνο τὸ ποιηματάκι, εὐγε!) Ἀρόσος τῆς Ἐρήμου (εὐχαριστῶ· λοιπὸν, ὅλα τελειώσαν· οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς τριμηνίας θὰ μου γράψῃς συχνά;) Βάδερ Πάουελ (βεβαίως θὰ λάβῃς ὡρὸν, ἡ μικρὸν ἢ μεγάλον, ὅτι θέλῃ ἡ εὐχή σου· εἰς τὴν 11η Κυριακὴν δὲν εἰμὶ πορεῖς νὰ λάβῃς μέρος· τώρα φυλάξου λοιπὸν διὰ τὴν 12ην. ἡ ὁποία ἔτῃσε!) Ὑψιπέτης Ἀετὸν (ἐστάλησαν τὰ τετράδιά σου, καὶ θὰ λάβῃς· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονήν.) Εὐδοκίον Ὁρίζοντα (αἱ λύσεις δεκταί.) Σκληρὸν Βράχον, Ζιζάνιον Γυμνασιον, Χλόην τῆς Θαλάσσης (καλὰ τὰ παιδικὰ Πνεύματα εἶνε περιττὸν νὰ εἴπῃς ὅτι ἤλλαξες ψευδώνυμον, ἀπ' οὗ μεταχειρίζεσαι ἀκόμη τὸ παλαιόν.) Ταῦρῆτην (ἀδικοῖ οἱ φόβοι σου, διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σχηματίσω κακὴν ἰδέαν διὰ σέ; κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα δὲν ἐγνώριζαν καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς διὰ πᾶν λόγον.) Γλυκύεργον Σελήνην, Ἀγγεῖλον Ἀδερεινόν (κρίμα ποῦ δὲν ἔστειλες εἰς τὸν Διαγωνισμόν τόσον ὁράκιον μεταφράσιν, — ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· τὸ Αἶνιγμα δὲν μου ἤρесе· τὸ «γιατί» θὰ ἦτο πολυλογία καὶ τὸ ἀπῶν.) Χιονοσκεπὴς Δίρρη (βραβεῖον ἔστειλα· ἀπ' οὗ ἔστειλες ἀπειθείας τὸ τετράδιον, βέβαια δὲν ὀφείλεις.) Κύνειον Ἀσπασί (ἀδύνατον νὰ δημοσιεύῃς πληροφορίαν σου, διότι δὲν δημοσιεύω τοιαύτας περὶ Μ. Μυστικῶν· εἰς τὰς Μεταμορφώσεις ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται, ἀλλὰ τὰ διπλᾶ γράμματα μὴ λλ κτλ. λογίζονται ὡς ἐν· εἰς τὰ ἀστεῖα παροράματα μεταβάλλονται ἐν ἡ δύο γράμματα ἀπὸ κάθε λέξιν — ἢ ἀπὸ μερικὰς. — τῆς φράσεως.) Ἀφροδίτην Σηλυβρίδον, Νέμον (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ τὸ ὑπερῷον γράμμά σου δὲν το ἐνόησα, πῶς ἐξήτεες «Διηγέματα» ἀπ' οὗ τα εἶχες λάβῃ ἐγκαίρως; Ἀθῶαν (περιμένω μετὰ περιέργειαν αὐτὴν τὴν ἐπιστο-

λήν διὰ νὰ ἰδῶ... τί εἶσαι.) Ἀντιγόνην (ἡ Εὐγενὴς Καρδία εἶνε ὀφθαλμὸς σου· ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον· σοῦ ἔστειλα νοσηρῶς τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ἐορτὴν σου.) Δημ. Σαγκριώτην ([ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν καὶ ὁράκιαν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων σ' ευχαριστεῖ.) Σοφὸν Πιττακὸν (βραβεῖον ἔστειλα· ἐτοιμάζω πολλὰ νέα διὰ τὸ 1902, ἀλλὰ προπάντων τὰ μυθιστορήματα θὰ εἶνε ἔξοχα.) Ἀσπροποταμίτην (εὐγε καὶ εἰς σέ, ὁ ὅποιος τὰ γράφεις τόσον ὁράκιον!) Κωνσταντῖνον Μεργιάδην (ευχαριστῶ πολὺ.) Ἀν-Αἰγὶν τῶν Πατησίων (ὄχι, ὁ προτείνων δὲν εἰμὶ πορεῖς νὰ στείλῃ πρῶτον, διότι τότε ἐξαναγκάσει τὸν ἄλλον εἰς ἀνταλλαγὴν, ἐν ᾧ εἰμὶ πορεῖς καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰνταλλάξῃ διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, δὲν εἶνε καθόλου εὐκόλον· εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ ὑπάλληλος θὰ το λησιονῇ.) Ἀνθος Ἀνθέων (ἔστειλα.) Λευκὸν Ὑάκινθον (ναί, ἀλλὰ ἡ μία δὲν ἦτο ὀρθή.) Ἀστὸν τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλα.) Π. Τραπεζούντιον (ἰδὲ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὰς Πληροφορίας σου· μὰ διατὶ νὰ εἴσθαι τόσον ἀνυπόμονα τὰ παιδιὰ!) Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 30 Νομβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 19 Ἰανουαρίου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφωσθαι λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοί, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανίλλας, ὡς ἔκαστος περιεχὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

531. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον φθόγγος μουσικῆς, Ἰάλλο ἐπιθετον κοινόν, Ὡτὸ σύνολόν μου θὰ ἰδῇς Μικρὸ νηστὶ ἑλληνικόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κυκλαδίου

533. Συλλαβόγραφος

Ἡ μουσικὴ τὸ πρῶτον μου παρίχει, Τὸ δευτέρον μου τὴν Ρωσσίαν βρέχει. Ἀρχαία πόλις τ' ὅλον τ' ἐστὶν Ἀσία Καὶ θὰ μ' εὕρῃς, ἐλπίζω, μ' εὐκολία.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστίου

536. Τονόγραφος.

Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου ἐπᾶνω θὰ με ἰδῇς, Τὸν τόνον καταβάσεις; δὲν εἶμαι διαγνής. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θωρακίου

537. Δικτυωτόν.

1. — Κάτι ἀχανές.
2. — Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
3. — Φιλόσοφος.
4. — Χειρισμὸς ναυτικός.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρτανίου

538. Πρόβλημα.

Ποῖος, τριψήφιος ἀριθμὸς, ἀναγινωσκόμενος ἀντιστρόφως, μένει ὁ ἴδιος, πολλαπλασιαζόμενος δὲ ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν του, δίδει γινόμενον, τὸ ὅποιον ἀναγινωσκόμενον ἀντιστρόφως, μένει καὶ τοῦτο τὸ ἴδιον;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς

539. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο σημείων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Νοσῶ, αἶμα, τέλμα, ὄρεος, ἄγων.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμουσουλίου

540. Ἀκροστιχὴς μετ' ἐλλειπόμενων. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων νὰ θεθοῦν ἀντὶ τῶν ἀστερισκῶν:

★ ★ ★ — ★ ★ ★ ★

οὕτω δὲ θὰ σχηματισθῇ ἑλλειπόμενων, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Γίγας.
2. Γοργών.
3. Ἀρπυία.
4. Μοῦσα.
5. Νηρηΐς.
6. Μοῦσα.
7. Ὀκεανίς.

Ἐστὶν ὑπὸ Δ. Βότση

541. Μαγικὴ Εἰκόνα.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 392 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνας. Ὁ ἐξερευνητὴς θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Λυσογράφου ἄνευ περὶ γραφῆς.